

Babiczky Tibor

Ingváltó ragyogás

Mozdulsz, és mozdulok veled.
És mozdulsz, és nem mozdulok.
Olyan vagy, mint kötél a csomó.
Olyan vagyok, mint a hurok.

Fellógattuk a világot.
Lebegjen, ki lebegni akar
így. Aki mozdulatlan, aki fut.
Talpunk alatt ropog az avar.

Lebegés, roppanás – ez, ami jut.
Hajnal van, alattunk ráng a föld.
Fog és kering és semmit se tud.
Megőrzöm ezt, mint régi tengerek
rajzolatát a néma völgy.

Miklya Zsolt

Ingváltó

egy Tomaji Attila-sorra

Elindulok az inget váltó fák alatt.
Kigombolod,
világot írva újragombolod magad.
Nyáresti pólóm hűvösén
Schumann varázsol csillagot,
felborzol, jól esik, dúdol hozzá az éj.
Futamnyi szenvedély.
Költő felel.
Magányát kérdőn hinti szét.
Megoszthatom?
Választ nem várva mormolja újra végzetét.
Mi lesz velünk?
A part sem válaszol,
míg tartja elfutó, iramló színeit.
A vérnarancs híd szerteszét törik.
A mélyben örvény, sejtethet, tudhatod.
Hogy átússz a hídon, nem kérdés.
És nem lehet titok.
A szigetcsúcson kavicson kavics.
Nem inget vált, átszínesül a víz alatt.
Napon fakul, lustán és mozdulatlanul,
csupán a víz mozog, süllyed-emelkedik,
s a víz alatti színhalakba kap.
Míg tart a híd,
míg tartja vízbe hajló ágaid,
inget borzoló fák alatt
lehúzza pólóéjszakád a nap.